

Hüzünlerimin Baş Şehri

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Eylül 2017

Bir imleç hatası olmasını dilediğim ya da ezkaza yola düşüp de yoldan çıkmışlığını ihbar ettiğim hüzünlerimin baş şehri.

Hani olur da; köşeden dönen bir tanımadığıma rast gelir ve tanıdık bir tebessümle selamımı bölüşürüm ya da aldığım taze simidin susamlarını nazlı kumrulara serperken, aklımın cennet bahçesinde de aşkı buyur ederim... hani olur da.

Aşka âşık nakışlı havlularıma serptiğim gözyaşlarım sonra da cadde üzerindeki kitapçının o tanıdık simalarından edindiğim izlenim belki de korkarcasına adını sormaktan imtina edip, el yordamı rafları karıştırırken ve arkamdaki adam bana imalı imalı bakıp sorarken, ne aradığımı.

Külliyen gerçek hele ki yolum bir giyim mağazasına düşmüşken. Altı üstü bir kazak, altı üstü bir hırka: hepi topu bir kitap parası ben yine de korunaklı dünyamdan çıkıp pejmürde kıyafetlerin turşusunu kurmaktansa rafımda sararmasına izin vereceğim kitapların peşine düşmüşken.

Bir vitrinde buyur edilmeyen ama yüreğimin umut tezgâhında aşkına yenik düştüğüm o yeni basılmış kitap kokusu.

Kaç, diye sormak aklıma gelmezken ama bir parfümü alırken kerelerce düşündüğüm yine de hangi parfüm kitabın o esrarengiz kokusunda ve dokusunda kaybolmak kadar hoş olabilir ki?

Yalnızlığın ayak sesi kimine göre iyi de yüzlerce lira verdiğim ufacık bir şişeyi on beş günde bitirmektense raflarımın çılgınlıklarına tanıklık etmek daha güzel değil mi?

Belki de yakınlarım ve arkadaşlarım tarafınca esefle kınandığım ya da kasadaki elemanın gözleri bir yanıp sönerken ve nakit ödeme yapacağımı söylememe fırsat vermeden bana kaç bölmemizi istersiniz, sorusunu es geçip kafamda kurguladığım o senaryo: kaç bölümü kaç gecede okurum da bir nebze de olsa boyutsuzluğum yeniden ivme kazanır?

Dokunaklı bir tını nakşederken İstanbul'un yorgun kaldırımlarında ve dokunsalar ağlayacak kalabalık gölgesinden kamburlaşmış yaşlı ve yaslı İstanbul yine ben sebepli sebepsiz arşınlarken yolları.

Hüznün başşehri ve eşleştiğim her semtte yine eşleştiğim farklı mizansenlerle kurdeşen döken trafik canavarına çalım atarken bir yandan hızlı adımlarla yürüyüp bir yandan eşkâlimi boykot ettiğim o gizemi yine ıssız yolların ki en tenha kaldırımlarda yüzümde kocaman bir gülümseme ve karşılaştığım nice

yabancıyı yüreğime sokma isteğim.

Rast geldiğim bir baba oğul. Söylemekten imtina ettiğimiz lakin kromozom sayısını zihinde tahribat yarattığı bir sağlık sorunu ama yüzlerinde her daim o güleç ifade lakin bu sefer hayli yorgun iki insan ve ben usulca çocuğun başını okşayıp babasının da korkuyla bana baktığı gerçeğini ansızın fark edip ani bir sızı ile gerisin geri kaçtığım belli ki onlar da fazlasıyla incinmiş belki bizlerden katbekat.

Yüreğimin kayıp ritminde, benliğimin falso bildiği her aykırı nizamda, sonradan görme bir mutluluğu da evlat edinmek adıma, aklımı güncelleyip özel bir günü yaratma istemim belki de istem dışı lakin her sokağa çıkmam bir olay belli ki; içimin sıcaklığında eritmekle yükümlü olduğum o buzdağları eriyip de sellere sebebiyet verirken.

Kimine göre, görünmeyenin görünene oranla kıskançlığını es geçip ben hulasa bir evrim geçirip yüreğimin evinde konaklayan düşünceleri ve dostları hiçbir şeye değişmezken.

Artık hangi rakımsa benliğimin alçalıp konuştuğu.

Hangi skala ise değerlendirilmeyi arz ettiğim lakin dumura uğrayan bir çizelge mağduru.

Kimlik numaramı ezberlemekten imtina edip belki de cep telefonu kullanmayı reddedip üstüne üstük geliştirdiğim paranojalarla kendimi kendime yabancılaştırdığım bir ömrün arka yakası ve işte yazın dünyasının albenisinde ben sükûnetime sahip çıkmak kendimin kendime yabancılığını da boykot edip defalarca yanıldığımı da kabullenmeme rağmen, bir satır aralığına renkleri boca etmek adına...

Üstelik Cin Ali çizmek dışında hiçbir sanatsal faaliyette bulunmadığım gerçeği sadece müziğin ruhuma işlediği bir kuram yine fi tarihinde ailemin benden bir Mozart yaratma arzusu ve kocaman bir fiyaskoya doğru sürüklendiğimden bihaberler iken.

Ufacık boyumla, okul ve piyano kursu arasında mekik dokuduğum mazinin tozlarından kurtulamamanın verdiği hicap ile ve evet, ruhuna rahmet okuduğum antika piyanom.

Yeni evime taşındığımda yine eve sığamama sendromunu, hantal piyanomu satmakla giderdiğim ve yine piyanom kamyona taşırken ben yaşlı gözlerle çocukluk arkadaşımı ebediyete uğurladığım bu da yetmezmiş gibi aralıksız bir hafta rüyama giren parmakları kayıp piyano öğretmenim ve bu yüzden hayatımda ilk ve son kez cansız bir nesneye aralıksız bir hafta boyunca Fatiha ve rahmet okuduğum.

Zaman çok sancılı bir varsayım belli ki ve sanatın idamesinde yine başarısız bir fani iken şahsım bu kez kaygılarımı görememekten ötürü ben hala yüzmeyi bilmeden koca bir okyanusu aşma girişimim.

Ve yaralarım... içinden yoksunluk ve gözyaşı barındıran ama nefretin irininden korkup gerisin geri kaçtığım kim varsa.

Ve yine sevdalı olduğum nice insan hatta nice yabancı yetmedi nice ölü.

Bir ölü kimliğine büründüğüm zaman belki de yine an'ımı aşkla kucaklayıp, dünümü esefle yargılayıp, yarını ise şimdiden tahayyül etme gayretimi gereksiz bulsam da hala hayallerle avuttuğum çocuk ruhum.

Büyümeyi beceremediğim ve insanlar sensin suçlu, demeye cüret edip de ben şaşkın gözlerle irkilip etrafımda aradığım nice hemcinsim.

Kimliğimin kayıp suretinde ve aklım hezimete uğrayıp da bir baba figürüne rast gelme ümidimin ara sıra dalgalandığı ve içimde dikili bayrağı üç kere öpüp üç kere başıma koyduğum ve sadece tek kişi başımı okşayan aslında yanlış bir tabir zira tek varlık O'nun varlığından yüreğime dolan sükûnet ve emsalsiz mutluluk bir o kadar döşedikçe sayfayı ben saten boya ile boyanmış bir kudrete şükredip kendimi dünyanın en mutlu insan addedip hala nasıl oluyor da yıkılmadım, demenin cehaletiyle bu sefer af dilediğim.

İmtina ettiğim ne çok duygu: öncelikle kin ve nefreti yüreğimden atma gayretime rest çekse de kırgınlığım, sevdiğim insanların yüzü suyu hürmetine defalarca gocunduğum hatalarıma toz kondurup yine ıslah etmek adına nefsimi bu kez vazifelerimi ilk sırada yan yana dizmenin verdiği heyecan ve mutlulukla ufkumu dünümlerle tehir etmekten sakınıp bir o kadar an'ımı da kutsayan yüce Yaratan'a hamdi ettiğim.

Bir sömürge belli ki olumsuzluğun seyrinde ben kendi cumhuriyetimi kurmak adına, bir, günü bir de yüreği süzgeçten geçirip, en mutlandıran detayları genele yaymakla unutmak arasında gidip geldiğim. Unutmak... hazanda baharı unutmak, kışta yazı unutmak ve yaşta yası unutup gözyaşlarını mutluluğa devretmek.

Her yaşın nasıl ki ayrı güzelliği var ve her yasin nasıl ki farklı bir ahengi var.

Sevgiye bulaşmış üstü başım, dememe ramak kala alaycı bir cümleyi duymazdan gelemeyip mutluluğuma ket vuran hangi zihniyetse yine boşa düşmüş duygularım yalpalarken ben hızlı adımlarla devam ettiğim yürüme mesafemde bir koşu atı mahiyetinde yine rast geldiğim güleç bir yüze itibar edip gönülden selamlamanın verdiği hazzı yaşatan Rabbimin bana eşlik ettiği gerçeğini de defalarca terennüm etmem.

Ben ağladıkça gülümseyen bir ruh ve gülümseyen ruhuma bir çizgi daha çizmek adına edindiğim o muteber ruh hali.